

men er han saa, naar Kunstsmørret faar Lov til at muntre sig, sikker paa, at han ikke kommer til at kjøbe det allerdyreste. Noget, hvoraf Halvdelen er Kunstsmør, men som gives ud for noget Vedre? Derfor siger jeg: Hvem værner bedst om Arbeidernes Interesser, de, der ville have saa skarpe Bestemmelser, at disse Forfalskninger ikke paa nogen Maade kunne gaa i Svang, eller de, der ikke ville have det? Jeg hævder, at vi ere i vor gode Ret til at sige, at vi hævde ganske vist Smaaændenes Interesser paa dette Omraade, men dertil kommer, at dette Margarin, dette Kunstsmør er jo i og for sig dyrere; den Smule Farve deri kommer de til at give 25 Ore for Pundet af — ja ikke for Pundet af Farven, var det endda det! Men 25 Ore mere for Pundet af Kunstsmørret, fordi det er farvet og lavet efter Smør, men det er jo netop det, hvormod Indenrigsministeren har foreslaet Forbud i §§ 6—7. Derfor siger jeg, at Forholdet er saaledes, at vi ikke ville finde os i, at den danske Arbejder, der maa slide og slæbe haardt for at tjene til Jøden, bliver taget ved Næsen. Det er det, jeg har sagt flere Gange i denne Sal, at vi Landboere og Arbeiderne i Landet ville ikke forarmes, for at en halv Snes Kunstsmørfabrikanter kunne blive Millionærer, og det vil blive Følgerne, naar vi lade Kunstsmørret faae Lov til at muntre sig, at vi faae en halv Snes Kunstsmørfabrikanter, som blive Millionærer, medens Arbeiderne blive narrede for deres Penge, og vi Landboere miste vor Renommee paa det engelske Marked, hvad der ikke kan beregnes i Millioner. Det er i alt fald min Betragtning. Men lad os nu se paa et gammelt Ordsprog, der siger; at man skal ikke gjøre anderledes mod Andre, end man vil have, at de skulde gjøre mod En selv, naar man var i deres Sted (Berntsen: Hør). Ja, jeg ventede et saadant „Hør“. Det Ordsprog er en god Grundsaetning, som Arbeiderne vistnok gjerne ville have, at vi skulde øve, og det er en af disse guddommelige evige Sandheder, som det kan være godt at skrive sig bag Øret. Lad os nu for at vise, hvor lidet denne Sag er politisk og soeial, som de ville ophidse den til at være, se, hvad Socialdemokraterne sige om denne Sag; thi vi skulde vel sagtens have en Øjst om denne Sag, og saa er det bedst at faae det slaet fast paa dette Sted. Det var, da Korntoldloven var til Behandling i Sverig i Fjor, og det svenske Folkesting blev opløst. Der kom da en officiel Artikel i „Social-Demokraten“, som jo er Arbeidernes officielle Organ, og i den udtales Følgende den 5te Marts 1887 om den svenske Korntold: „For Frihandelsmændene

var Socialismen et Indgreb i Frihed til Udbytning og for Beshyttelsesmændene var den et virksomt Middel til at konstatere den økonomiske Misère, for at de paa denne Maade kunde have Udsigt til at faae „det nationale Arbeide“ (Udbytningen) favoriseret paa det Udenlandstes Bekostning. Socialismen vælger ud fra de nuværende Forhold principielt ingen af disse to Retninger. Og er den tvungen til at vælge, sfer dette med behørigt Hensyn til den nærliggende Situation“. Og nu skulde de høre Slutningen: „For denne Gangs Skyld kan Arbeiderne følge Frihandelsmændene i deres Betsjæmpelse af Korntolden. Ved en anden Leilighed gaar de maasse med Beshyttelsesmændene“. Det er den Principfasthed, der er paa den Side. De Principer er jeg fuldstændig enig med Socialdemokraterne om, i det Kapitel er jeg fuldstændig enig med Socialdemokraterne, det er en praktisk Politikk, som jeg er enig med dem i, men lad os saa blive fri for de høie Talemaader om, at man staar paa et idemokratisk Standpunkt, naar man staar paa et Standpunkt, som Socialdemokraterne sige, og saa er deres. Vi Bønder ere, naar vor Hovederhvervsstilbe skal lægges øde, fordi en halv Snes Fabrikanter skulde lægge sig Millioner op, saa praktiske, at vi sige: Nei Tak, fordi I kalde det Frihed, lade vi os ikke forføre til at fraraade, hvad der er praktisk og rigtigt for Danmarks Befolkning og ikke mindst for de Smaa.

Nu skal jeg vende mig med nogle korte Bemærkninger til et Par ærede Medlemmer, først til det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) min ærede Nabo, naar vi komme hjem i vore Valgkredse. Han havde lovet mig — og jeg tror, det var ærlig ment saavel fra hans Side som fra min — at han vilde overbevise og ombende mig, og da han i Gaar holdt sit Foredrag, gif jeg ganske roligt hen og satte mig ned og hørte andægtig paa ham, fordi jeg tænkte ved mig selv: Er det virkelig muligt, at man kan komme med Ansuelser og sige Noget, der kan overbevise dig, saa maa du jo tage imod det; men nu vil jeg tilstaa, at det gif mig overfor det ærede Medlems Udtalelser i Gaar ligesom overfor det ærede Medlems Tale paa Delegeretmødet i Aarhus, at jeg forstod ham ikke, og at jeg derfor ikke er bleven en Smule klogere. Jeg kan ikke indse Andet, end at mange af de Udtalelser, som det ærede Medlem kom med, vare indbyrdes i Strid. Jeg forstod ikke det Hele. Jeg skal nævne nogle ganske enkelte af hans Utringer. Han vilde have, at Smørret skulde være mærket med Affenderens Mærke,